

ELSŐ PILLANTÁSRA

Negyvenes, szikár, vékony férfi. Hófehér, szélfúttá hajú. Hófehér? Elmosolyodik, olcsó hajfestékre gondol, meg hígított hidrogénoldatra. A kétnapos, fekete borosta úgyszólván elárulja az igazságot. Szélfúttá? Alig három centis hajszálakkal ez nem sokat számít. Három rövid centi. Így legalább nem hullik. Fehér tengerészgyalogos pólót visel, fölötte sötét-szürke, kigombolt mikrokord inget, és átlagszűk, egyenesszerű nadrágot, ugyanazon anyagból. Enyhén fáj a feje, miközben önmagát figyeli a tükörcsompék mozaikjában. Jól áll neki a vékony krómkeretes Sakua napszemüveg. Határozottan jól.

Az ott én vagyok. Basil Hedburn. Mostanában kívülről figyelem önmagammat. Tudom, miért. Hát persze.

Elfordítja a fejét, tekintete az órájára siklik. Neonzöld másodpercek ugrálnak körbe-körbe a folyadékkristály számlapon. Több, mint húsz perce vár. Türelmes – csak a kósza hangok ne kísértének a gondolatait... Néha képeket is lát. Van, amelyik zavart mosolyra fakasztja. Örül, hogy csak ő látja őket. Furcsák. Furcsák a képek. Általában az operációt ábrázolják.

– Ideg pályaműködés a normális alatt zéró tizenötöt.

– Reakcióhányados?

– Három egész öt. Csökken. Úgy tűnik, kibírja.

Szájához emeli a poharát, s ismét a tükörbe bámul. *Odakint lassan elfészkel magát az éjszaka a városban. Hülye hasonlat.* Elvigyorodik, közben két alak ül le mellette – egyre kevesebb az üres asztal a gyorsétteremben. Hangosan beszélnek. Kell. Hangos a zene. A férfi mégis a másik hangokat hallja. Bent, bent a fejében. Több, mint három hónapja ott vannak. Pedig nem is a füleit babrálták meg. Egyet fizetett, kettőt kapott. Sajnos.

– A donor életfunkciói?

– Rendben. Enyhe ingadozás az ECG-n.

– Törlést kérek. Itt.

– Mi történik a papával?

Kócos hajú kislány fut felé mosolyogva, cipőcskéi talán nem is érintik a fűvet. Érdekesekek a hallucinációk. Hallucinációk? Be kéne vennie a gyógyszerét. Még három hétig rendszeres fo-

gyasztó lesz, ha igazat mondtak az orvosok. De hát miért hazudtak volna? A kapszula bálnaként tör elő az ezüstsín fólia miniatűr tengeréből. *Mekkora fűszálak! Egy jókora, ködszürke erezetű kövön fekszik. Nagyon fiatal még, nagyon-nagyon kicsi, épphogy kimászott a tojásból. Idetűz a Nap. Jó meleg van. Ez én vagyok. Dehogy vagyok én! Ezek az emlékek nem az enyéim! Fűszálak. Mekkora baromság. Mindjárt hatni fog a nyugtató. Leteszi az üres poharat – narancsszín folyadékcsepp bukik a semmibe a pereméről, villanásnyi időre elnyeli a világot. A kislány értetlenül, elkerekedett szemmel figyel. Sírós a hangja.*

– Mi történik a papával?

– Vigyék ki innét ezt a gyereket!

– Infúziót!

Valami kattán. Sötét kötés borul a szemére. Minden fertőtlenítőszagú.

- - -

Pont jókor tisztul ki a feje. Megérkezett az ügyfele – épp leülni készül. Fáradtnak látszik. Enyhén gyűrött, feketeskék öltönyének ujjá alól szolid, arany Kyno kronométer bukkan elő, amint leteszi a tálcáját. Kávéillat terjeng. Basil Hedburn a környező asztalokat vizslatja. Biztos, hogy nem testőrök nélkül jött. Hát persze. Itt ülnek mellette. A vékony krómkeretes Sakua sötétzöld árnyékában elmosolyodnak a szemei. Vajon hogy nézhetnek ki most, felülről, abból a szellőzőnyílásból, ami mögött a halszemoptikás biztonsági kamera rejtőzik? A pokolba kívánja a huszonegyedik századot, majd figyelmezteti az ügyfelét. Kellemes hangja van. *Kellemes.* Tiszta, érthető.

– Ugye tudja, Mr. Johnson, hogy egy küklöpsz figyelni odafönnről?

Rutinos biccentés a válasz. Tudja. Mi sem természetesebb.

– Még nem is tudom a nevét.

– Hogyan? – meglepettség csendül a hangomban. Olyan fontos ez? Talán nincs is nevem. És a Johnson is csak annyit tesz: névtelen.

– Már majdnem vége. Két hónapja együtt dolgozunk. Nem tudom az igazi nevét.

– Rendben – kezet nyújtok neki. – Basil. Basil Hedburn.

– Basil? – a másik értetlenül pillant rám. Azt hiszi, tréfálok. Azt hiszi, Basil tréfál. De nem.

– Basil – ismétli meg Basil. Esze ágában sincs viccelni.

– Cleve. Cleve Artwell – kezet ráznak. Hiszen már két hónapja együtt dolgoznak.

Igen, így kívülről szemlélve valóban nem árt egy kis bizalom. De csak kívülről.

Hedburn lassú, nyugodt mozdulattal a mikrokord ing zsebébe nyúl. A két testőrön látszik, hogy pattanásig feszülnek, fehéren izzó látóidegeik már-már ellobbannak a közvetített információmennységtől. Közben hamburgert esznek, mintha semmi, az égvilágon semmi sem történe. Dupla sajtost, chilis szósszal. Viszonylag apró, fekete chip-cella koppan az asztalon, oldalán lézermetszett, ezüstfehér Sony logóval. Olyan, mint egy bogár. Mindjárt kiterjeszti a szárnyait, és elrepül. Basil napszemüvegében zöld a világ.

– Íme – enyhén a testőrök felé billenti a fejét.

– Babe Zeppelin, személyes valóságában.

– Bassza meg! – suttozza az egyik fickó a szomszéd asztalnál. Nehéz lenne. Így legalábbis.

– Hedburn hallucinál. Adjanak neki nyugtatót. Öt milligrammot.

– Mi a helyzet a hüllővel?

– A donor életfunkciói rendben. Fragmentált regenerációs kód elültetve, teszteredmények megközelítőleg harminckét perc múlva.

– Problémamentesség esetén sztáziskezelés.

– Nincs már többé magánélet. – hogy jön ez most ide? Mi történik? Ó, igen, elkalandoztam. Már saját gondolataim sem a régié. Vissza kéne térni. Még jó, hogy senki nem tudja rajtam kívül. Remélem... Hol is jártam? Azt hiszem Babe Zeppelinnél.

– Pardon? – Basil felnéz, egyenesen az elképedt testőrré. Hihetetlen?

– Megbocsásson, uram, de... Hogyan csinálta?

Hedburn elmosolyodik. Uramnak szólították. Megtisztelőnek érzi, noha csak pár másodpercig.

– Nem volt túl nehéz – mondom, noha valóban iszonyatosan nehéz volt, és Babe segítségével nélkül nem biztos, hogy kijutottam volna élve. Szerencsére éppen olyan gyorsan belémszereztem, mint én belé. Szezelem. Elmosolyodik. Első pillantásra. Soha nem hittem volna, hogy pont velem történik majd meg. Lenyűgöz a biochiptechnológia. Babe odabent él most. A biochipekben, amolyan kísértetként...

– Nem volt nehéz – ismétli meg Basil Hedburn, látszólag zavartan az órájára pillantva. –

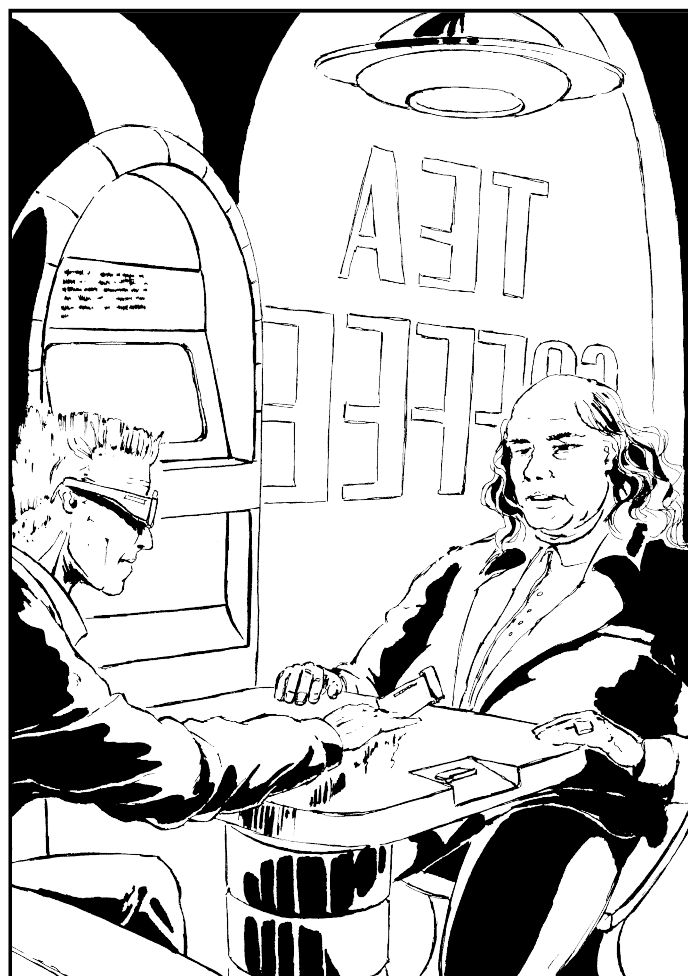
Majd megmutatom. *El fog húlni a sajtburgered.* Mr. Johnso... akarom mondani, Artwell...

– Cleve. Szólítson Cleve-nek. Nyugodtan.

– Oké, Cleve – Basil a Sony cellára mutat. – Ki kéne próbálnia. Hátha át akarom verni.

– Okosabb maga annál. De azért megteszem. A fair play kedvéért.

A fair play kedvéért? Hiszen valószínűleg te is bele vagy zúgva, te szerencsétlen! Máskülönben nem fújattad volna meg velem. Ellopni egy halott szimstim-sztár személyiséglenyomatának és teljes testképének eredeti biochipsepróját... Artwell szürke, lapos Mitsuhami VisiOn playbackegységet kotor elő valahonnet a zakójából, majd laza ujjmozdulattal üzembe helyezi. Valami züm-mögni kezd a hallásküszöbi frekvenciák táján. Mi ez, kiberdarázs? Meglepően örült ötlet ellopni. Na jó, lehet, hogy a főnökeid ötlete volt. Ha most kéne dönteni, megtenném magamtól is. Hiszen már én is... A chip-cella becsúszik a megfelelő aljzatba – a gép úgy nyeli el, mint kaméleon a fáradt legyet. Artwell ujjai az idegfeszültség ritmusára táncolnak. Imádom Babe Zepet. Ellenőrző-szoftverek serege veti rá magát a jelenleg élettelen adathalmazra, a kis képernyőn százelekszámoló pislog borostyánsárga fénnel. Ipari szentjánosbogár.

– Amíg ez lefut, addig talán ejtsünk szót a pénzügyekről. Csekkrúd megfelel?

- Tökéletes.
- Próbálja ki.

Basil mosolyog. Aztán kipróbálja, az asztalba épített leolvasóval: rendel egy sajtburgert, chillis szósszal. Megjött az étvágya. A csekkrúd működik. Tiszta ügy végére tiszta pont. *Csak hogy még nincs vége. Rendben, Mr. Artwell, vagy Cleve, ahogy akarja, én elloptam a maga megbízásából ezt a cuccot a Japan Optictól. Maga megfizette nekem. Probléma nincs? De van. Ember vagyok, noha nem teljesen. De azért rá merem fogni magamra. Mekkora fűszálak! Megdöbbentő. Rendben, rendben, nem szabad magam beleélni a dolgokba. Majd később. Most kívülről, kívülről szemléli az eseményeket. Ez nehezére esik, amikor tele van a szervezete adrenalin.*

– Hála önnek, Basil, Babe Zeppelin újra megjelenhet a nagyközönség előtt. Ebben itt – Artwell a VisiOnra bök – minden benne van. Csak rácsatlakoztatjuk egy profi nagygépre, és lehet vele filmet forgatni. Meg amit csak akarunk.

- Újra forgatni?
- Igen. Babe népszerűsége a halála után még inkább megugrott. Imádják.
- És most visszatér. Igaz?

– Igaz. Nem kell hozzá más, mint pár profi gép. Van. Aztán minden a miénk. Amit csak akarunk.

Basil biccent, Artwell folytatja.

– Beszélgethetünk is vele. Igaz, csak a Hálózat szimstim álvalóságában, de hát...

– ...mi az igazi, és mi az illúzió? – fejezi be Basil, a zsebébe csúsztatva a csekkrudat. Nem szeret sokat beszélni fennhangon. Mélyet sóhajt, a levegő fáradtan kavargó. A VisiOn elkészül az elemzéssel. Minden rendben – igen, minden rendben. Ki van írva Cleve Artwell arcára. A testőrök is lelazítottak.

– Tényleg, Basil... Hogyan csinálta? Csak úgy bement és elhozta? Vagy szakmai titok? Azt hiszem, maga igazi mestertolvaj – az egykori Mr. Johnson az immár a tenyerében nyugvó cellát tanulmányozza, értő érdeklődéssel. – Mégis. Elmondhatná.

Basil ismét mélyet sóhajt. Lehajtja a fejét, hüvelykujjaival a halántékát masszírozza – bár már nyoma sincs a negyedórával ezelőt kísértő fájdalomnak. *Imádja a napsütést. De most vadásznia kell, megint. Vadászni, az árnyak közt. A donor mágikusan aktív lény volt. Milyen üresen hangzik.*

A sötétzöld Sakua krómszárai összezáródnak. Basil vár. Mindőjüknek rá kell nézni. Mindnek. Egytől egyig.

– Így – suttogja, a két testőr most néz ide, és most már Artwell is rápillant. Összpontosítanak. És idegesek. Sejtene valamit. De már késő. Fel emeli a fejét. Elborzadva látják meg a szemeit. Igen, én vagyok Basil.

Kígyószerűen metszett írisz. Mély, derengő, lilás. A szín millió árnyalata önmagába hasít, parányi fénysebekből halálos varázs cseppen alá. Táncol a fénykavalkád. Gyönyörű. Gyönyörű szemeim vannak. Hát ezért hívnak Baziliszkusznak. Alig két hónaposak. Akkor ültették belém a baziliszkusz szemeit – önként jelentkeztem a kíséretre. Igaziak. De nekem tényleg véletlenül Basil a nevem.

Artwell és a testőrök kővé dermedten ülnek. Nem történt semmi. Semmi különös. Még a kamera is látta odafent: nem történt semmi. Basil újra felveszi a napszemüvegét, gyengéden kiemeli Artwell kezéből a chip-cellát. Nem tehet róla. Beleszeretett Babe Zeppelinbe. Hiszen ő is csak ember. Nem várja meg, míg kihozzák neki a sajtburgert. Pedig nagyon szereti a chillis szósz.

A napszemüveg, mellesleg, nagyon fontos.

– Idegpályaműködés a normális alatt zéró tizenöt.

– Reakcióhányados?

– Három egész öt. Csökken. Úgy tűnik, kibírja.

– A gyerek! Mit keres itt ez a gyerek?
– Úristen! Ne...!

- - -

Digitális hallucináció. Mátrixvalóság. Ajtócsapódás.

Az ajtó fehér, akár egy közönséges papírlap. A lány illata felkavarodik, százszorszép, tavaszi mezőket idéz. Kékes, vastag, puha törölközője a szék barna karfájára dobva hever, s *Basil lenyűgözve figyel, hogyan kap bele a huzat. Hiszen ez nem a valóság! Ez csak egy rohadt program! Vagy mégsem? Csak úgy érzed, mintha... – ezt jelenti a szimstim. Csak úgy érzed.* Az ágyon hever, meztelenül. Nem viseli már a napszemüvegét sem, mert *idebent* nem olyan, mint odakint, itt bent nincs baziliskuszszeme, itt még a régi, mézbarna, nőbolondító tekintet figyel a plafont, miközben ő Babe-hez beszél.

– Minden simán ment. Minden.

Oldalra fordítja a fejét, s az ismét feltáruló ajtónyílásban megpillantja a tükröt, s a tükörben a nőt. Gyönyörű. Mindig gyönyörű lesz. Félhomály van, kellemes, simogató narancsszín félhomály. Jó a világítás.

– A csekrúdra írt pénzből vettem a decket. A lehető legjobbat. Persze nem legálisan.

A kád lassan megtelik vízzel. Hallja a csobogást.

– Azt hiszem Excaliburnak hívják. *Ha nem lenne, most nem lehetnék itt.* Nem ismerem túl jól az elektronikai márkákat.

Feltápaszkodik, megrázza a fejét, aztán elindul befelé. A deck, a deck. Szükség volt rá, Babe szintetikus világának interaktív eléréséhez, a belopózáshoz ide, ebbe a hologram-Édenbe.

Még mindig csodálkozik azon, hogy itt bent pont olyan egy csók, mint ott kint. *Ha nem jobb. Ha nem jobb.*

S ez nem csak a csókokra igaz. Mindenre.

Előbb utóbb a baleset emléke is eltűnik majd, odavész a feledés homályába. Szerette a kislányát. Imádta – ám a világ máshogy alakította a dolgokat. Valahogyan bejött a műtetre. Valahogyan. Nem, igazából nem akarja elfelejteni. Nem.

Csak most, csak egy kis időre. Másra akar figyelni.

Együtt bújnak be a forró fürdőbe. Lehunyja a szemét, jobb kezével megszorítja Babe Zep balját. Szerelmes.

- - -

Odaát, az igazi világ apró, dohos szobájának hámló, majdnem teljesen meztelen betonfalai között magányos alak ül – az ablakot takaró,

foszló függönyön túl lassan ismét kileheli lelkét a nappal. Elvérzik, *ha erőltetetten romantikus akarnék lenni... De nem akarok. Csak ülök, ülök a szoba közepén.*

Negyvenes, szikár, vékony férfi. Hófehér, szélfúttá hajú. Hófehér? Elmosolyodik, olcsó hajfészekre gondol, meg hígított hidrogénoldatra. A kétnapos, fekete borosta úgyis elárulja az igazságot. Szélfúttá? Alig három centis hajszálakkal ez nem sokat számít. Három rövid centi. Így legalább nem hullik. Fehér tengerészgyalogos pólót visel, fölötte sötétszürke, kigombolt mikrokord inget, és átlagszűk, egyenesszárú nadrágot, ugyanazon anyagból. Hasító nyilallással fájdul meg a feje, amikor *végül is* önmagára pillant a fal épen maradt tükörcsompéinek mozaikjában. A vékony, krómkeretes Sakua napszemüveg az ölében nyugszik, pedig *nagyon fontos. Megvédte a tükröktől. Olyan a fénytörése. Levette – s most fokozatosan elveszti anyagi valóságát. A baziliskusz kővé dermed önnön pillatásától? Vagy csak képtelen elszakadni a látványtól?*

Az ott én vagyok. Basil Hedburn.

CSIGÁS GÁBOR

Ezer köszönet Dominikának, Zolinak (az öcsémnek) és Adeptusnak. Az inspirációért.

IGAZÁN A SZÍNFALAK MÖGÖTT

Minthogy a napokban jelent meg az Árnyékmagyarország című kiegészítő, úgy gondolom talán van, akit érdekel, hogyan is keletkezett. Az alábbi írás még messzebb néz a színfalak mögé, mint a szokásos „színfalak mögött” fejezetek a Shadowrun könyvekben.

Mikor először kezdtünk tárgyalni a Shadowrun kiadásáról a FASA-val, természetesen azt is megkérdeztük, milyen sorrendben érdemes kiegészítőket kiadni hozzá. „Kezddetek az Utcai Szamuráj katalógussal, aztán valami helyleírás jöhet. A Seattle-t nem ajánlom, nem hiszem, hogy a magyar játékosok otthonosam mozognának Seattle utcáin. Inkább a Londont, vagy a Németországot. A legjobb persze, ha megírjátok a sajátotokat.” – mondta Morton Weisman, a FASA vezérigazgatója. Hohó, gondoltam, ez nekem való feladat! Vagy fél évvel később (1994. májusában) meg is jelent a Bíborholdban egy cikk Árnyék-Magyarország címmel. Megpróbáltam olyan helyet kitalálni, ami egyrészt még nincs sehol a Shadowrun világában, másrészt sok lehetőséget ad a kalandokra. A sok kalandlehetőség miatt gondoltam rá, hogy feldarabolom az országot, a különlegességet pedig a Társasági Tanács uralma volt hivatott biztosítani. Az a cikk nem volt több durva skiccnél, visszagondolva rá, csodálkozom, hogy végül ilyen sok dolog megmaradt az ott leírtakból. Próbáltam minél inkább magyar elemeket felhasználni, így született meg Kalamona és a Lúdvérc. A Hortobágy ideális helynek kínálkozott a lósámánoknak, a Bakony meg egy törp királyságnak. Őszintén szólva akkor még fogalmam sem volt, milyen helyek lesznek ezek végül.

1994. augusztusában jelent meg a második Árnyékmagyarország cikk. Ebben a Lúdvércről írtam. Az öreg Lúdvérc azért elég sokat változott azóta, amíg a könyvbe is bekerült, de az alapgondolat ugyanaz maradt. Itt jelent meg az első térkép is a 2050-es évek Magyarországaról. Teljesen hasraütésszerűen csináltam, meg is látszik rajta. A szerkesztőséghez érkezett levelek alapján úgy tűnt,

tetszik az olvasóknak a Shadowrun Magyarország. Szinte muszáj volt újra csinálnom hozzá valamit. Az októberi számba be is vállaltam, hogy „OK, lesz három oldal ÁrnyMao”, de fogalmam sem volt róla, mi is. Aztán egy nappal a legeslegvégső határidő előtt valahogy eszembe jutott a szó: Szabad Vállalkozás. Így született meg a Szabad Vállalkozás, akiket később már szívesen kihagytam volna a könyvből, de túlságosan megkedveltem a bandát. (A baj az volt velük, hogy a Lúdvérc után megint egy mega-giga erős valamiről volt szó. Így utólag nem szeretném, ha az lenne a kép, hogy Magyarországon csak szuperemberek vannak.)

Egy másik határidőnek volt köszönhető, hogy az Árnyékmagyarország végül is több szerző műve lett. 1994. elején nagy önbizalommal vállaltam el a teljes Shadowrun szabálykönyv fordítását. Októberben még sehol sem voltam vele. Ha Serflek Szabolcs nem segít be, talán még ma se lenne magyar Shadowrun. Mint jó számár, okultam a saját káromon, és rögtön beláttam, hogy a teljes Árnyékmagyarországot se lennék képes megírni időre. A Bíborhold szerzőgárdájából Fehér Lászlónak volt kedve beszállni, így a decemberi számban már az ő Dor Nathairja jelent meg (ami nagyon különbözik attól, ami a könyvbe bekerült). Januárban aztán összegyűjtöttem az embereket, akikkel együtt akartam dolgozni a könyvön. A kezdő csapat a következő volt: Fehér László, Serflek Szabolcs, Varga A. Csaba és jómagam. Felosztottuk, kinek melyik területről szóló fejezetet kell megírnia, és egyeztettük az ötleteinket. Ez persze sokáig elhúzódott. De március végére legalább már volt valami fogalmunk arról, mi is történik 2057-ben Magyarországon. (Ez persze némely pontokban igen távol esett attól, ami a végeredmény lett. Az álmvándorok drogos békehippiknek indultak, Bocskai István pedig valami sültparasztinak.)

Áprilisban aztán kopogtattam a tervekkel Chicagóban a FASA ajtaján. Mike Mullvihill figyelmesen meghallgatott, majd számos helyen belekö-

tött az ötleteinkbe. Végeredményben azt mondta, tetszik neki, lehet. Amint megjelenik, ez lesz a hivatalos FASA álláspont Magyarországról.

Ezután kezdődött az igazán kemény munka, az írás. Persze időről időre találkoztunk, és megmutattuk egymásnak azt, ami elkészült. Laci közben kikopott a csapatból, az ő részeit is felosztottuk hármunk között. A most következő mondat biztosan afféle kincstári fordulathoz fog hangzani, pedig nem annak szánom: Számomra a legnagyobb öröm az volt, ahogy gyakran csak néhány szavas ötleteim a többiek írásaiban életre keltek. Csaba történelmi tudása adott igazán háttérrel nem egy fejezetnek. Szabolcs nélkül soha nem alakult volna ki az a dekás élet Magyarországon, ami a könyvből érezhető. Az Árnyékmagyarország ebben lényegesen elüt az angol kiegészítőktől, nálunk a dekások ismerik egymást, vitáznak, anyáznak stb. Mindegyikünknek megvolt az az egy-két dekása, aki igazán a szívéhez nőtt. Talán nem baj, ha leírom, kinek melyik:

Szabolcs: Sabc és Drótváz

Csaba: Turbovszkij és Neomád

Jómagam: The Muesli Killer.

Voltak aztán olyanok is, akiket közösen pátyolgattunk: Talgilgalad, Grishnák, Csöves, Cégféreg és persze a jó öreg Polihisztor. Ezek a dekások tényleg életre keltek, jellemük lett, történetük, céljaik. Annyira megszerettük őket, hogy egy rövid fejezetet nekik szenteltünk a könyv végén. Közben persze folyamatosan teszteltük is, használható-e, amit írunk. Az én játékosaim is kénytelen-kelletlen átrepültek az óceánon, és több hónapig vadásztak a magyar árnyakban. A benyomások jók voltak, élvezték a játékot Magyarországon. Idővel egyre égetőbbé vált, hogy valaki elvállalja az Álomvándorokról szóló fejezetet is. Egyikünk se merte. Addigra már kö-

rülbelül tudtuk, kik is azok az Álomvándorok, de éreztük, egyikünk se tudna róluk jól írni. És jött Csigás Gábor. A Holdtöltének már régóta dolgozott, tudtam mennyire ismeri az ezoterikus irodalmat. Nagy kő esett le a szívemről, amikor elvállalta a fejezetet. Amit írt, nagyon kirá a többi közül, mélyebb, filozofikusabb, de szerintem nagyon ott van a helye a könyvben. Persze az ő kedvence Hóbagoly.

Mikor együtt volt minden fejezet (ha jól emlékszem megint én csúsztam a legtöbbet), összejöttünk, és dekásokként kommentáltuk egymás szövegeit. Ezután jött a szerkesztés munkája. Átolvasni sokszor, és aztán még párszor. Kiírtani az elmentmondásokat, egyeztetni a dolgokat, hozzárakni, ami még hiányzik. Ez eltartott pár hónapig. Mikor kezembem volt a (szerintem) tökéletes szöveg, jöhettek a nyelvi lektorok: Fügedi Ubul és Tihor Miklós. Ubul nem tudta megállni, hogy Pásztörperc néven néhol ne fúzzön megjegyzést a dologhoz. Közben a grafikusok már rég dolgoztak az illusztrációkon. Szerencsénk volt, itt is a Holdtölte krémjét használhattuk. Bőjthe Csaba, Fischer Tamás, Cziráki Gergely és Gauder Áron voltak azok, akik képet adtak mindannak, amit mi leírtunk.

Bár ezek után azt hittem, nekem már semmi dolgom, megint tévedtem. Most a tördelőké lett a főszerep. Prekop László és Erdős Árpád elhatározták, mást csinálnak, mint a megszokott FASA kiadványok. Céljuk volt, hogy olvasás közben is úgy tűnjön, elektronikus dokumentumot böngész az olvasó. Ezért kellett a hirdetések és a rendszerüzenetek; szerintem elérték a céljukat. Két és fél év, hol laza, hol megfeszített munka után itt van hát az Árnyékmagyarország. Bár néhány dolgot már máshogy csinálnék benne, még mindig tetszik. Tudom azonban, hogy az ítéletet róla nem nekem, hanem Nektek kell kimondanotok.

NÁDORI GERGELY

